

Радка. — Защо остаряват хората, дѣдо? Защо не останатъ до край млади?

Дѣдо Генко. (Глади я по главичката). — До край млади, казвашъ, Радке! (Въздишъ). — Дѣ да може... Години легнаха върху рамѣнитѣ ми. Старостъ посипа скрѣжъ върху коситѣ ми и ми подсѣче краката... А младъ бѣхъ азъ! Като якокрилъ орелъ летѣхъ. Летѣхъ и отлитахъ отъ едно мѣсто на друго. А сега безъ тояга не мога. Не ме слушатъ вече краката... И очитѣ...

Радка. — Не може ли да се не остарява, дѣдо?

Дѣдо Генко. — А, да, ти ме пита за това. И азъ не ти казахъ... Увлѣкохъ се... Спомени... Мили, хубави спомени... (Слѣдъ малко). — Хората, до като свѣтъ свѣтува, ще се раждатъ, ще растатъ, ще възмжжаватъ, ще отиватъ отъ зори къмъ пладне, а отъ пладне — къмъ залѣзъ... Така е наредено. Ние не сме вѣчни на земята. Идемъ само да си приготвимъ съ добри дѣла другъ животъ — вѣченъ и блаженъ... А този животъ е горе (очи небето). — Горе е, дѣте, дѣто сж ангелитѣ небесни, дѣто сж богоугодниците и светиитѣ. (Мисли. Следъ малко). — Нали си виждала, какъ малки пиленца, слѣдъ като се излупятъ, тичатъ слѣдъ майка си за храница? И колко сж хубави! Нали? Пиленцата растатъ, ставатъ ярки, послѣ — майки... Така е съ цвѣтата. Никнатъ. Издигнатъ стебълца. Разтварятъ миризливи чашки. Дойде есенъ. Слана. И... наведатъ главички... Всичко, що се ражда, расте, старѣе и умира... Божка наредба. А въ Божиитѣ работи човѣкъ не бива да се бърка...

Радка. — Защо Исусъ не може да стигне до старостъ?

Дѣдо Генко. — Волята на Господа бѣ такава. Той изпрати Исуса на земята да страда за насъ, които бѣхме голѣми грѣшници. И умрѣ добрия Исусъ. На кръстъ умрѣ. Разпнаха го лоши хора. (Влиза Вичо).

Вичо. — Добъръ вечеръ, дѣдо Генко!

Дѣдо Генко. — Добъръ вечеръ, дѣте.

Вичо. (Къмъ Радка). — Кждѣ е Милко?

Радка. — Не е дошелъ.

Вичо. — Бѣхме говорили да коледуваме заедно.

Радка. — За това си премѣненъ.

Дѣдо Генко. — Коледувайге, деца, коледувайте... Всичко е до врѣме. Ще тропне старостъ и на вашата порта... Тогава не ще можете... (Влиза Захарина)

Захарина. — Тате, да сложимъ ли трапезата?

Дѣдо Генко. — Това, що на трапезата ще сложимъ, да е готово. (Гледа къмъ огнището). — Подтикни бждника... Нека тлѣе... цѣла нощъ... (Захарина отива и подтиква огъня. Излиза).

Вичо. — Милко се забравя, кога се заиграе... И тъмното въ очитѣ му да бръкне, се не сѣща.